

“मीठे बच्चे- जति-जति अरूलाई ज्ञान सुनाउँछौ, त्यति तिमी बुद्धिमा ज्ञान रिफाइन हुँदै जान्छ। त्यसैले सेवा अवश्य गर्नु पर्छ।”

प्रश्न:- बाबाको पासमा कुनचाहिँ दुई प्रकारका बच्चाहरू छन्, उनीहरू दुवैमा अन्तर के छ?

उत्तर:- बाबाको पासमा एकथरी छन् सौतेला बच्चाहरू, दोस्रोथरी छन् सहोदर बच्चाहरू। सौतेला बच्चाहरू मुखबाट केवल बाबा मम्मा भन्छन् तर श्रीमतमा पूरा चलन सक्दैनन्। पूरा-पूरा बलिहार हुँदैनन्। सहोदर बच्चाहरू त तन, मन धनले पूर्ण समर्पण अर्थात् ट्रस्टी हुन्छन्। कदम-कदम श्रीमतमा चल्छन्। सौतेला बच्चाहरू सेवा नगर्नुको कारण चल्दा-चल्दै गिर्न पुग्छन्। संशय आउँछ। सौतेला बच्चाहरू पूरा निश्चयबुद्धि हुन्छन्।

गीत:- बचपन के दिन भुला न देना...

ओम् शान्ति। बाबाले बच्चाहरूलाई सम्झाउनु हुन्छ। कुनचाहिँ बाबा? वास्तवमा दुवै बाबा हुनुहुन्छ। एक रूहानी जसलाई बाबा भनिन्छ, दोस्रो शारीरिक जसलाई दादा भनिन्छ। यो त सबै सेन्टरका बच्चाहरूलाई थाहा छ- हामी बापदादाका सन्तान हौं। रूहानी बाबा शिव हुनुहुन्छ। उहाँ हुनुहुन्छ सबै आत्माहरूको बाबा र ब्रह्मा दादा हुनुहुन्छ सारा मनुष्य वंशावलीका प्रमुख। उहाँका तिमी बच्चा बनेका छौ। त्यस मध्य पनि कुनै त पक्का सहोदर, कुनै फेरि सौतेला पनि छन्। मम्मा बाबा त दुवैले नै भन्छन् तर सौतेला बलि चढ्न सक्दैनन्। बलि नचढ्नेलाई यति तागत मिल्न सक्दैन अर्थात् आफ्नो बाबालाई तन-मन-धनको ट्रस्टी बनाउन सक्दैनन्। श्रेष्ठ बन्नको लागि उहाँको श्रीमतमा चलन सक्दैनन्। सहोदर बच्चाहरूलाई सूक्ष्म मदत मिल्छ। तर ती पनि धेरै कम छन्। हुन त सहोदर हुन् तर उनलाई पनि अहिले पक्का भनिँदैन, जबसम्म रिजल्ट निस्कदैन। यहाँ रहेका छन्, धेरै राम्रा छन्, सेवा पनि गर्छन् फेरि गिर्न पनि पुग्छन्। यो हो सारा बुद्धियोगको कुरा। बाबालाई बिर्सिनु हुँदैन। बाबाले यस दुनियाँलाई बच्चाहरूको मदतद्वारा स्वर्ग बनाउनु हुन्छ। गायन पनि छ शिव शक्ति सेना। हरेकले आफू सँग कुरा गर्नु पर्छ- वास्तवमा हामी शिवबाबाका धर्मका बच्चाहरू हौं। बाबा सँग हामीले स्वर्गको वर्सा पाइरहेका छौं। द्वापर देखि लिएर हामीले जो लौकिक बाबाको वर्सा पाएका छौं, त्यो नर्कको नै पाएका छौं। दुःखी हुँदै आएका छौं। भक्तिमार्गमा त हुन्छ नै अन्धश्रद्धा। जब देखि भक्ति सुरु भएको छ, तब देखि जति जति वर्ष बित्यो, हामी तल उत्रिदै आयौं। भक्ति पनि पहिले अव्यभिचारी थियो। एकको पूजा गथ्यौं। त्यसको बदलामा अहिले अनेकौंको पूजा गर्दै आएका छन्। यो सबै कुरा ऋषि, मुनि, साधु, सन्त आदिलाई थाहा छैन- भक्ति कहिले सुरु हुन्छ? शास्त्रहरूमा पनि छ ब्रह्माको दिन र ब्रह्माको रात। हुन त ब्रह्मा सरस्वती नै लक्ष्मी-नारायण बन्छन् तर नाम ब्रह्माको दिएका छन्। ब्रह्माको साथमा बच्चाहरू पनि धेरै छन्। लक्ष्मी-नारायणका बच्चाहरू त धेरै हुँदैनन्। प्रजापिता पनि उनलाई भनिँदैन। अहिले नयाँ प्रजा बनिरहेका छन्। नयाँ प्रजा हुन्छन् नै ब्राह्मणहरूको। ब्राह्मणले नै आफूलाई ईश्वरीय सन्तान सम्झन्छन्, देवताले त सम्झिँदैनन्। उनलाई चक्रको बारेमा नै थाहा हुँदैन।

अहिले तिमीलाई थाहा छ- हामी शिवबाबाका बच्चा बनेका छौं। उहाँले नै हामीलाई ८४ को चक्र सम्झाउनु भएको छ। उहाँको मदतद्वारा हामीले विश्वलाई फेरि दैवी पावन राजस्थान बनाइरहेका छौं। यो धेरै बुझ्नु पर्ने कुरा हो। कसैलाई बुझाउने पनि हिम्मत चाहिन्छ। तिमीहरू हौ शिव शक्ति पाण्डव सेना। पण्डा पनि हौ,

सबैलाई बाटो बताउँछौ। तिमीले बाहेक आत्माहरूको प्यारो घरको बाटो कसैले बताउन सक्दैन। ती पण्डाहरूले त अमरनाथमा, कुनै तीर्थमा लैजान्छन्। तिमी बी.के.ले त एकदम सबैलाई टाढा परमधाम लैजान्छौ। ती लौकिक गाइड हुन्— धक्का खुवाउनेवाला। तिमीहरूले त सबैलाई बाबाको पासमा शान्तिधाम लैजान्छौ। त्यसैले सदैव यो याद गर्नु पर्छ— हामीले विश्वलाई फेरि दैवी राजस्थान बनाइरहेका छौं। यो त कसैले पनि मान्दैनन्— यहाँ नै आदि सनातन देवी-देवता धर्म थियो। सत्ययुगमा बेहदको दैवी पावन राजस्थान थियो, फेरि पावन क्षत्रिय राजस्थान बन्यो, फेरि मायाको प्रवेशता भएपछि आसुरी राजस्थान बन्न पुग्यो। यहाँ पनि पहिले राजा रानीले राज्य गर्थे, तर विना लाइटको ताजवाला राजाई चल्दै आएको छ। दैवी राजस्थानपछि भयो आसुरी पतित राजस्थान, अहिले त पतित प्रजाको स्थान छ, पंचायती राजस्थान। वास्तवमा यसलाई राजस्थान भन्न सकिँदैन, तर नाम लगाइदिएका छन्। राजाई त छँदै छैन। यो पनि ड्रामा बनेको छ। यो लक्ष्मी-नारायणको चित्र तिमीलाई धेरै काममा आउँछ। यसमा बुझाऊ— विश्व यस्तो डबल सिरताज थियो। यी लक्ष्मी-नारायणको राज्य थियो, बचपनमा राधा-कृष्ण थिए, फेरि त्रेतामा राम राज्य भयो, फेरि द्वापरमा माया आयो। यो त बिल्कुल सहज छ नि। इतिहास-भूगोल सारमा सम्झाउनु छ। द्वापरमा नै फेरि पावन राजा-रानी लक्ष्मी-नारायणको मन्दिर बन्यो। देवताहरू स्वयं वाममार्गमा गए। पतित हुन थाले फेरि जो पावन देवताहरू आएर गए, उनका मन्दिर बनाएर पूजा सुरु गरे। पतितले नै पावनलाई टाउको टेक्छन्। जबसम्म ब्रिटिश सरकारको राज्य थियो, त्यतिबेला राजा-रानी थिए। जमिन्दारले पनि राजा रानीको टाइटल लिन्थे, यसबाट उनीहरूको दरबारमा मान हुन्थ्यो। अहिले त कुनै राजा छैन। पछि गएर जब आपसमा लडे, तब मुसलमान आदि आएका हुन्। अहिले तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ, फेरि कलियुगको अन्त्य आयो। विनाश सामुन्ने खडा छ। बाबाले फेरि राजयोग सिकाइरहनु भएको छ। कसरी स्थापना हुन्छ, त्यो त तिमीलाई थाहा छ, फेरि यो इतिहास-भूगोल मेटिन्छ। फेरि भक्तिमा उनीहरूले आफ्नो गीता बनाइदिन्छन्, त्यसमा धेरै फरक पर्न जान्छ। भक्तिको लागि उनीहरूलाई देवी-देवता धर्मको पुस्तक अवश्य चाहिन्छ। उनले ड्रामा अनुसार गीता बनाइदिएका छन्। यस्तो होइन भक्ति मार्गको त्यो गीताद्वारा कुनै राजाई स्थापना गर्छन् वा नरबाट नारायण बन्छन्। बिल्कुल बन्दैनन्।

अहिले बाबा सम्झाउनु हुन्छ— तिमी हौ गुप्त सेना। बाबा पनि गुप्त हुनुहुन्छ। तिमीलाई पनि गुप्त योगबलद्वारा राजाई प्राप्त गराइरहनु भएको छ। बाहुबलद्वारा हदको राजाई मिल्छ। योगबलद्वारा बेहदको राजाई मिल्छ। तिमी बच्चाहरूलाई दिलमा यो निश्चय छ— हामी अहिले त्यही दैवी राजस्थान बनाइरहेका छौं। जसले मेहनत गर्छ, उसको मेहनत छिपेर रहन सक्दैन। विनाश त हुनु नै छ। गीतामा पनि यो कुरा छ। सोध्छन्— यस समयको मेहनत अनुसार हामीलाई भविष्यमा के पद मिल्छ? यहाँ पनि कुनैले शरीर छोड्यो भने संकल्प चल्छ— यसले कुन पद पाउँला! त्यो त बाबाले नै जान्नुहुन्छ— यसले कुन प्रकारले तन-मन-धनको सेवा गरेको छ? यो बच्चाहरूले जान्न सक्दैनन्, बापदादाले जान्नुहुन्छ। बताउन पनि सक्नुहुन्छ— यस प्रकारको सेवा तिमीले गरेका छौ। ज्ञान धारण गर्न सके पनि नसेको पनि मदत त धेरै गरेका छौ। जस्तै मनुष्यले दान गरे भने सम्झन्छन् संस्था धेरै राम्रो छ। राम्रो कार्य गरिरहेको छ। तर ममा पावन रहने तागत छैन। म यज्ञलाई मदत गर्छु। त्यसको पनि रिटर्न उनलाई मिल्न जान्छ। जस्तै मनुष्यले कलेज बनाउँछन्, हस्पिटल बनाउँछन् अरूको लागि। यस्तो भन्दैनन्— म रोगी भएमा हस्पिटलमा जाऊँला। जे जति बनाउँछन् अरूको लागि। त्यसको फल पनि मिल्छ,

यसलाई दान भनिन्छ। यहाँ फेरि के हुन्छ! आशीर्वाद दिन्छन्— तिम््रो लोक परलोक राम्रो होस्, सुखी होस्। लोक र परलोक, त्यो त यस संगमयुगको कुरा हो। यो मृत्युलोकको जन्म र अमरलोकको जन्म, दुवै सफल हुन्छन्। वास्तवमा तिम््रो अहिले यो जन्म सफल भइरहेको छ, फेरि कुनैले तनद्वारा, कुनैले मनद्वारा, कुनैले धनद्वारा सेवा गर्छन्। धेरै छन् जसले ज्ञान धारण गर्न सक्दैनन्, भन्छन् बाबा हामीमा हिम्मत छैन। बाँकी मदत गर्न सक्छौं। बाबा भन्नुहुन्छ— तिमी यति धनवान बन्न सक्छौ। कुनै पनि कुरा भएमा सोध्न सक्छौ। बाबालाई अनुसरण गर्नु छ भने सोध्नु पनि पर्छ उहाँ सँग, यस हालतमा हामी के गरौं? श्रीमत दिनेवाला बाबा बस्नु भएको छ। उहाँ सँग सोध्नु पर्छ, लुकाउनु हुँदैन। नत्र बिमारी बढ्छ। कदम-कदम श्रीमतमा चलेनौ भने मुश्किल पर्छ। बाबा कुनै टाढा कहाँ हुनुहुन्छ र। सम्मुख आएर सोध्नु पर्छ। यस्तो बापदादाको पासमा त घरी-घरी आउनु पर्छ। वास्तवमा यस्तो मोस्ट बिलवेड बाबा सँग त साथैमा रहनु पर्छ। साजनको समीप रहनु पर्छ। ती हुन् दैहिक, यहाँ हुनुहुन्छ रूहानी। तर यहाँ सँगै रहने कुरा त छैन, यहाँ सबैलाई बसाइँदैन। यो यस्तो चीज हो, सामुन्ने बसि नै रहूँ, सुनि नै रहूँ। उहाँको मतमा चलि नै रहूँ। तर बाबा भन्नुहुन्छ— यहाँ नै बस्नु छैन। गंगा नदी बन, जाऊ सेवामा। बच्चाहरूको लभ यस्तो हुनु पर्छ— जस्तै मस्ताना हुन्छन्। तर फेरि सेवा पनि त गर्नु छ। निश्चयबुद्धि त एकदम तयार हुन्छन्। बच्चाहरूले लेख्छन्— फलाना धेरै राम्रो निश्चयबुद्धि छ। म लेख्छु केही पनि बुझेको छैन। यदि निश्चयबुद्धि छ भने स्वर्गको मालिक बनाउने वाला बाबा आउनु भएको छ, एक सेकेन्ड पनि मिले विना नरहनु पर्ने हो। धेरै बच्चीहरू छन्, जो तड्पिन्छन्। फेरि घर बसेर पनि उनलाई साक्षात्कार हुन्छ ब्रह्मा र कृष्णको। निश्चय हुन्छ— बाबा परमधाम देखि हामीलाई राजधानी दिन आउनु भएको छ, त्यसैले फेरि आएर बाबा सँग मिलून्। यस्ता पनि आउँछन् फेरि सम्झाइन्छ— ज्ञान गंगा बन। प्रजा त धेरै चाहिन्छ। राजधानी स्थापना भइरहेको छ। यो चित्र सम्झाउनको लागि धेरै राम्रो छ। तिमीले कसैलाई पनि भन्न सक्छौ— हामी फेरि राजधानी स्थापना गरिरहेका छौं। विनाश पनि सामुन्ने खडा छ। मर्नु भन्दा पहिले बाबाबाट वर्सा लिनु छ। सबैले चाहन्छन्— एक सर्वशक्तिमान् सरकार होस्। अहिले सबै मिलेर एक कहाँ बन्न सक्छन् र। एक राज्य थियो जरूर, जसको गायन पनि छ। सत्ययुगको नाम धेरै प्रख्यात छ। फेरि त्यसको स्थापना भइरहेको छ। कुनैले यी कुरालाई झट्ट मान्छन्, कुनैले मान्दैनन्। पाँच हजार वर्ष पहिले लक्ष्मी-नारायणको राज्य थियो फेरि यी राजाहरूको राज्य भयो। राजाहरू पनि अहिले पतित भएका छन्। अब फेरि पावन लक्ष्मी-नारायणको राज्य हुन्छ। तिम््रो लागि त सम्झाउन धेरै सहज छ। हामीले दैवी राजधानी स्थापना गरिरहेका छौं, शिवबाबाको श्रीमतद्वारा र उहाँको मदतद्वारा। शिवबाबा सँग शक्ति पनि मिल्छ। यो नशा रहनु पर्छ। तिमी योद्धा हौ। मन्दिरमा पनि तिमी गएर सम्झाउन सक्छौ। स्वर्गको स्थापना अवश्य रचयिताद्वारा नै हुन्छ नि। तिमीलाई थाहा छ— बेहदका बाबा एक हुनुहुन्छ। तिम््रो सम्मुख तिमीलाई ज्ञान शृङ्गार गरिरहनु भएको छ। राजयोग सिकाइरहनु भएको छ। ती गीता सुनाउनेले कहिल्यै राजयोग सिकाउन सक्दैनन्। यो अहिले तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा नशा चढाइन्छ। बाबा आउनु भएको छ स्वर्गको स्थापना गर्न। स्वर्गमा हुन्छ नै पावन राजस्थान। मनुष्यले त लक्ष्मी-नारायणको राज्यलाई नै बिर्सेका छन्। अहिले बाबा सम्मुख बसेर सम्झाउनु हुन्छ, तिमी कुनै पनि गीता पाठशाला आदिमा जाऊ। सारा इतिहास-भूगोल अथवा ८४ जन्मको समाचार कसैले सुनाउन सक्दैन। लक्ष्मी-नारायणको चित्र साथमा राधा कृष्णको पनि भएमा सम्झाउन सहज हुन्छ। यो हो सही चित्र। लेखाइ पनि त्यसमा राम्रो होस्। तिम््रो बुद्धिमा सारा चक्र याद छ। साथ-साथैमा चक्रलाई

सम्झाउनेवाला पनि याद छ। बाँकी निरन्तर यादको अभ्यासमा मेहनत धेरै छ। निरन्तर याद यस्तो पक्का होस्, जसले गर्दा अन्त्यमा कुनै किचडपट्टी याद नआओस्। बाबालाई कहिल्यै बिसिनु हुँदैन। सानो बच्चाले पितालाई धेरै याद गर्छ फेरि बच्चा ठूलो भएपछि धनलाई याद गर्छ। तिमीलाई पनि धन मिल्छ, जुन राम्रो सँग धारण गरेर फेरि दान गर्नु पर्छ। पूरा महादानी बन्नु छ। म सम्मुख आएर राजयोग सिकाउँछु। त्यो गीता त जन्म जन्मान्तर पढ्यौ, केही पनि प्राप्ति भएन। यहाँ त तिमीलाई नरबाट नारायण बनाउनको लागि यो शिक्षा दिइहेको छु। त्यो हो भक्ति मार्ग। यहाँ पनि करोडौंमा कोही निकिलन्छन्, जो तिमीले दैवी घरानाका हुन्छन्। फेरि ब्राह्मण बन्न अवश्य आउँछन्, फेरि चाहे राजा रानी बनून्, चाहे प्रजा। यसमा पनि कति त सुनन्ती, कथन्ती, भागन्ती हुन्छन्। जो बच्चा बनेर फेरि छोडपत्र दिन्छन्, उनलाई धेरै ठूलो दण्ड मिल्छ। कडा सजाय हुन्छ। यस समय यस्तो कसैले भन्न सक्दैनन्— म निरन्तर याद गर्छु। यदि कुनैले प्रगति विवरण लेखेर पठाएमा बाबाले सबै बुझ्नु हुन्छ। सेवामा नै तन-मन-धन लागिरहोस्। लक्ष्मी-नारायणको चित्र सदैव पकेटमा परिरहोस्। बच्चाहरूलाई धेरै नशा हुनु पर्छ।

समाजसेवीले तिमी सँग सोध्छन्— तपाईंहरूले देशको के सेवा गरिरहनु भएको छ? भन, हामी आफ्नो तन-मन-धनले दैवी राजस्थान बनाइरहेका छौं। यस्तो सेवा अरू कसैले गर्न सक्दैन। तिमीले जति सेवा गर्छौ, त्यति बुद्धि रिफाइन हुँदै जान्छ। यस्ता पनि धेरै बच्चाहरू छन्, जसले ठीक सँग बुझाउन सक्दैनन् त्यसैले नाम बदनाम हुन्छ। कुनै-कुनैमा क्रोधको भूत पनि छ त्यसैले यो पनि विनाशकारी काम गर्छन् नि। उनलाई भनिन्छ तिमीले आफ्नो मुख त हेर। तिमी लक्ष्मी या नारायणलाई वरन गर्न लायक बनेका छौ? यस्ता जो इज्जत फाल्ने बच्चाहरू छन्, उनले के पद पाउलान्! ती पैदल सेनाको लाइनमा आउँछन्। तिमी पनि सेना हौ नि। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) अविनाशी ज्ञान रत्नहरूको महादानी बन। तन-मन-धनद्वारा विश्वलाई स्वर्ग बनाउने सेवा गर।
- २) कुनै पनि विनाशकारी कार्य गर्नु हुँदैन। निरन्तर यादको अभ्यासमा रहनु छ।

वरदानः— दिलको सच्चा सम्बन्धद्वारा यथार्थ साधना गर्ने निरन्तर योगी भव

साधना अर्थात् शक्तिशाली याद। बाबा सँग दिलको सच्चा सम्बन्ध। जस्तै योगमा शरीरलाई एकाग्र बनाएर बस्छौ, यसैगरी दिल, मन-बुद्धि सबै एक बाबा तर्फ बाबाको साथ-साथ बसोस्— यही हो यथार्थ साधना। यदि यस्तो साधना भएन भने फेरि आराधना चल्छ। कहिले याद गर्दा गर्दै फरियाद गर्न पुग्छौ। वास्तवमा यादमा फरियादको आवश्यकता छैन, जसको दिल देखि बाबा सँग सम्बन्ध छ, ऊ निरन्तर योगी बन्छ।

स्लोगनः— ‘गराउनेवाला बाबा हुनुहुन्छ— यस स्मृतिद्वारा बेफिक्र बादशाह बनेर उड्ती कलाको अनुभव गर्दै जाऊ।